

► 4 Julio, 2015

La Fundació Miró reivindica amb força l'art d'Alfons Borrell, un dels degans de l'abstracció a Catalunya, amb una obra impregnada del drama de la vida

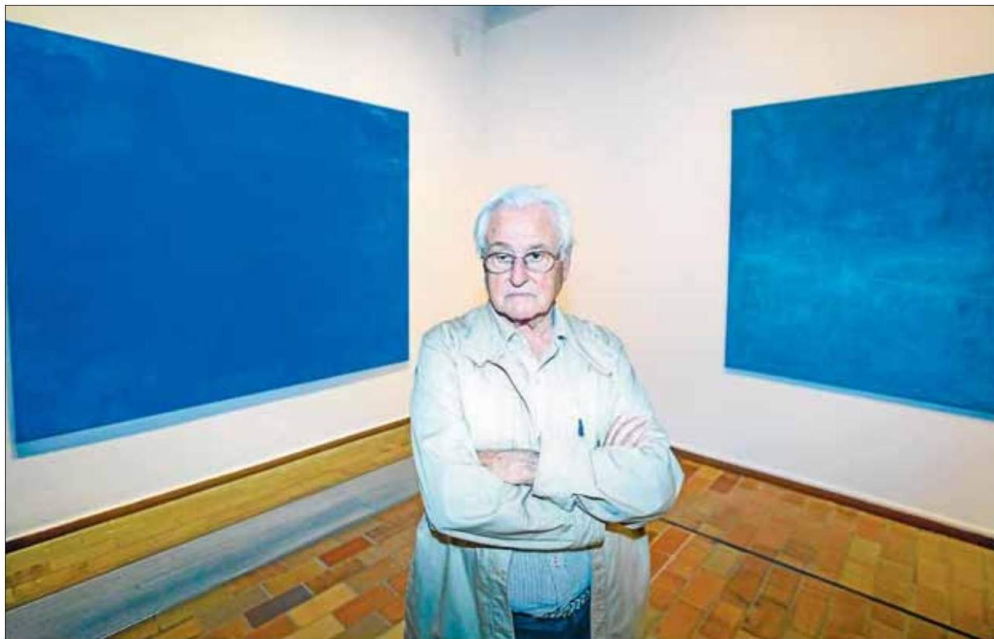
L'artista jardiner

María Palau
 BARCELONA

Alfons Borrell (Barcelona, 1931) s'identifica molt amb aquell Miró que es veia com un jardiner. Pintar, diu amb un fil de veu i ganyota irònica, és exactament això: plantar una llavor, mirar com creix, podar unes branques. "No és entrar a l'estudi i començar a pintar com un boig, no. A l'estudi s'hi ha d'entrar cada dia, però la majoria de vegades per no fer-hi res, per donar menjar als ocells o per quedar embadalit observant els peixos de l'estany". Ell, al seu estudi de Sabadell, en té un de gegantí, d'estany, amb centenars de peixos de color taronja que un exèrcit d'algues vesteix de verd de tant en tant.

Les pauses han estat decisives en la trajectòria de Borrell, degà de l'abstracció al nostre país. Aquest semblar que no fa res. Com la mateixa natura i les seves transformacions lents. Invisible per a molts, ell ha anat fent, sense parar. I ara la casa de Miró, el seu admirat Miró, l'ha rebut amb els braços oberts per homenatjar-lo.

La Fundació Miró presenta fins al 27 de setembre una antològica que reivindica els seus 60 anys de carrera. *Alfons Borrell. Els treballs i els dies* és la mostra definitiva que hauria de

Alfons Borrell, amb una de les seves pintures blaves tan colpidores ■ ALBERT SALAMÉ

consagrar-lo com un dels grans de l'art català de la segona meitat del segle XX. A aquest home senzill i humil que no ha remenat mai la cua, darrerament li estan plovent gestos que estan donant valor a les seves singularitats creatives. Fa una dècada el centre Tecla Sala de l'hospital li va organitzar una retrospectiva; fa quatre anys, la sempre atenta Fundació Vila Casas el va defensar en una mostra preciosa; en fa dos, els galleristes li

van donar el seu guardó honorífic; el MNAC l'ha inclòs ara en la nòmina d'artistes capitals del període de la dictadura... Tot s'ha anat posant a lloc.

L'exposició de la Miró, que reuneix més de 200 obres, fa un pas més. Obliga el públic a capbussar-se en el seu art. Literalment, per sentir en primera persona l'experiència de la pintura tal com ell l'entén. "Com un tint: com si entressis dins del mar i, en sortir-ne, et veiessis tenyit

de blau." El comissari, l'artista Oriol Vilapuig, que el coneix molt bé a tots els nivells, ha disposat les obres amb aquesta intenció tan abassegadora. A favor seu ha jugat l'arquitectura de la fundació, amb sales que poden passar per una successió d'estanys de peixos.

Cal submergir-se. I deixar-se anar, fins que et segesta. "La seva obra pertany als que l'activen", avisa Vilapuig. El tema és la vida. No n'hi ha cap més. El drama de la vida expressat

en colors. El taronja és el seu preferit: "l'albada". El blau, el blau Borrell, és bell però oculta una foscor impertinent. "Jo no faig res per fer bonic", engalta.

Aquest sentit invasor del color el va mamar d'Anglada Camarasa, a qui va tractar molt quan era un marrec que feia la mili al Port de Pollença. Els apunts de tot el que li deia quan es trobaven és material inèdit que llueix a la mostra. El comissari ha gestat una mena de labora-

tori en el qual s'entrecruen quadres de diferents èpoques. D'aquesta manera emergeix la coherència del seu treball. Ha sofert poques variacions. Sí que el va afectar l'aventura amb el grup d'acció Gallot, als anys seixanta: la seva

L'exposició antològica reuneix més de 200 peces, icones de 60 anys de treball

pintura era massa intimista per segons quins saras. Va estar uns anys sense pintar i després va tornar a començar.

Home carregat de pors i molt sentimental, no oblida els que l'han ajudat a caminar. "Pocs." Res l'ha fet més feliç que veure Brossa sortir del seu estudi meravellat amb les seves pintures. Perejau-me ha estat un altre dels seus fidels còmplices. Però el seu suport primordial el va perdre ja fa molts anys: la seva dona Rosa, el nom de la qual, i el color, impregna alguns quadres. És una excepció, perquè Borrell no posa mai títols a res del que fa, tan sols la data de finalització de la peça. Tot és un anar fent que l'endemà continua. ■